

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ ΟΜΕΡ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟ ΑΠΑΡΤΟ...

(Πῦρ, γυνή και θάλασσα, κακή τριά)

Ε ἀλαλαγμούς λύσσης οἱ Σαραζινοὶ, μέρες τώρα, φροντίζονταν ἀπάνω στά τεῖχη τῆς πολιτείας πού πολιορκοῦσαν, χωρίς νά μποροῦν νά τήν πατήσουν. Κάθε φορά ἡ φρεμισαμένεσ ἐπιθέσεις τους ἀπεκρούοντο ἀπ' τήν ἀλύγιστη ἄμυνα τῶν πολιορκημένων, μά καί κάθε φορά αὐτοὶ ξαναγύριζαν πῶς δομητικοί, σαν τὰ κτίματα τῆς τριζυμωμένης θάλασσας, πού σπάζονται στά πλευρά τῶν βράχων, ἀπιστοχοροῦν, γιά νά ριχτοῦν ξανά πῶς ἀφρισμένα.

Εἶχαν χρησιμοποιήσει κάθε μέσον, κάθε τέχνη πολεμική, γιά νά ριζοῦνε τὰ τεῖχη, μά τῶν κάκου. Μέρα καί νύχτα δοῦλενε ὁ «πολιορκητικός χορός» καί τραντάζε σθεῖελα μέ τὰ χυτῆματά του τὰ ψηλά τεῖχη, μά αὐτά δέν ἔσφραταν, δέν ἔπεφταν...

Ὅλα τὰ μυστικὰ περάσματα, ἀπ' ὅπου θά μπορούσαν νά μπῶσαν τρώφια ὁ πολιορκούμενοι, εἶχαν καταλήθει ἀπ' τοὺς Σαραζινοὺς.

Υστερα ἔ χειμῶνας ἐρχότανε βροχῆς.

Τὸ κρῖν κ' ἡ πείνα ἄρχισαν ν' ἀπλώνουν τ' ασοτεία φτεροῦντα τους ἀπάνω ἀπ' τήν πόλι, μά ὁ πολιορκούμενοι δέν παρεδίδοντο.

Συχνά οἱ πολιορκητὰί τους πετοῦσαν δηλητηριασμένα τρόφια, μά ἔπειτα, μ' ὅλη τήν πείνα τους, δέν τὰ ἀγύριζαν. Συχνά πάλιν προσπαθοῦσαν οἱ πολιορκητὰί νά ξεραγοῦσαν μέ χρυσάφι τῆς σκευίδισι τῶν ἀρχηγῶν τῶν κάστρου. Ἀλλά κ' ἡ προσπάθειές τους αὐτές πηγαίνανε τῶν κάκου.

—Ὅ,τι κ' ἂν κάνουμε, δέν θά τους ἀναγκάσουμε νά παραδοθῶν...

—Ὅσο κ' ἂν ἀγωνιζόμαστε, δέν θά φρεμισοῦμε ποτέ αὐτὰ τὰ τεῖχη, φώναζε μιά μέρα ἀτελειωμένος ὁ ἀρχηγός τῶν Σαραζινοῦν.

—Ἐνας γέρο - μάγος τότε, μέ στοιμμένη ὑποψή καί πονηρά μάτια ἀλεπούς, τόν ἐλήθησε καί πέφτοντας στά γόνατα, τοῦ εἶπε :

—Μεγάλε καί δυνατὴ ἀρέντη μου, ἐμπροσθε μου νά κάμω ἐγὼ μιά τελευταία ἀπόπειρα.

Ὁ ἀρχηγός τὸν κῆτταζε περιφρονητικά καί ἐτοιμάστηκε νά τόν κλωτσοῦ, μά κρατήθηκε.

—Εἶσαι γελοῖος, γέρο - κόρακα ! τοῦ φώναζε. Τί μπορείς νά κάνεις ἐσὺ, ἀφοῦ δέν μπορεσε νά κάμῃ τίποτε οὔτε ἡ παλιηραῖά τῶν πολεμιστῶν σου, οὔτε τὸ χρυσάφι σου ἢ ἡ λάμψη ! Οὔτε ἡ πείνα, οὔτε τὸ κρῖν, οὔτε ὁ θάνατος, μποροῦν νά λυγίσουν αὐτοὺς τοὺς πεισματάρηδες τοὺς ἀρχηγούς τῶν πολιορκουμένων. Ὁ περσινοῦμε λοιπὸν ὅσπου νά φοβήσουν ἀπ' τήν πείνα, σάν ποντίκια στήν παγίδα τους.

—Ἀλλά, μεγάλε ἀρέντη, δεξί χέρι τῶν προφήτων, σέψου πῶς ὅσο νά φοβήσουν ὅλοι αὐτοὶ ὁ ἀπιστοί, μπορεῖ ὁ χειμῶνας νά ρημάξει καί τὸ δικὸν σου τὸ στρατό. Χρηιάζεται λοιπὸν νά ξεμπερδεῖνοῦμε τὸ γρηγορώτερον μέ τήν πολιορκία αὐτή...

—Κατὰρῶ !... βλαστήμησε ὁ ἀρχηγός, σφιγγοντας τὶς γροθιές του. Ἐχεις δικαίω ! Μά πῶς θά μπορούσαμε νά τελειώνομε τὸ γρηγορώτερον ; Πές μου, κόκκινη γρονά - ἀλεπού !

Ὁ γέρο - μάγος πήρε θάρρος καί σηκώθηκε πάνω. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες καί τ' ἀραῖα χίτρινα δόντια του ξεχώριζαν ἀπὸ τὰ ἀνάμεσα ἀπ' τήν κακή γρομιάσσα τῶν χειλιῶν του.

—Πρέπει νά σπείρομε ἀνάμεσα τους τὴν διχόνοια ! εἶπε. Νά σπῶσιν τὴν πειθαρχία τους, νά τοὺς βάλουμε νά φραγοῦν σάν τὰ λυσσασμένα τὰ τσακάλια...

—Πῶς μπορεί νά γίνῃ αὐτὸ ; Λέγε γρηγορα, καταραμένη κόρακα...

—Μεγάλε ἀρέντη, γιὰ τὸ προφήτη, ἔχεις στὸ χαρμὶ σου πολλές γυναίκες ;

—Ἐγὼ, περισσοτέρες μάλιστα ἀπ' ὅσες πρέπει. Ἐφτά πολιτείες ἐκπορεύονται ἀπ' ἀνάμεσα ἀπ' τὰ τρομαγμένα πλήθη τους διάλεξα τὶς καλύτερες παρθένας. Εἶνε ὅλες διαλεγμένες μιά καί μιά, σάν τὰ οὐρὶ τῶν Παρθένων. Ὅπως τὰ καναρίνια στὸ κλουβί, κάθονται τώρα ἡ καλές μου, ἐκεῖ κάτω, στή διαλή μεταξωτὴ σκηνή τους, ζαλιωμένες σὲ παχὺν χαλί — ὅλα λάφυρα — καί τραγουδοῦν καί παίζουν μαντολίνα καί ὁπτες...

—Μπορεῖς, ἀρέντη δυνατὴ, νά θυσιάσεις τρεῖς ἀπὸ αὐτές !... Δὲς μου τρεῖς, τὶς πιὸ ὀμορφαιές καί πιὸ ἔξυπνες, κ' ἐγὼ σοὺ ἰσχύομαι ὅτι κ' αὐτὲς θά γίνῃ τὸ δαῖμα, γιὰ τὴ δόξα τῶν προφήτη. Σὲ λίγες μέρες ἢ πῶς τῶν ἀπίστων θάνατὸν στά χέρια μας.

—Πάφ' τε, κόκκινη ἀλεπού, καί πρόσχε ! Ἄν τὰ λόγια σου δέν βγοῦν ἀληθινά, σὲ πέντε μέρες, τοῦ δῆμου τὸ χαιτῆμα θά κῆνῃ τὸ λαίμαρό σου.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ - πρωὶ ὁ κήρυκας τῶν Σαραζινοῦν θύωσε τὴν ἀσπίδα του καί σάλπισε ἀνακαχή. Ὑστερα φώναζε τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἀντιπάλων νά προβάλλουν στά μεντῆρα τῶν κάστρου.

—Παλιηραῖα τῆς ἀπολειωμένης πολιτείας, τοὺς φώναζε, εἶπαν τοὺς εἶδε. Ὁ δυνατὸς ἀρέντης κ' ἀρχηγός μας κάνει πέντε ἡμερῶν ἀνακαχή, γιά νά γιορτάσῃ τὰ γενέθλια του. Ὁ δυνατὸς ἀρέντης κ' ἀρχηγός μας αὐτὲς τὶς μέρες δέν θέλει νάχη ἐχθρὸ κανένα. Γι' αὐτὸ ἀποκασισε νά στείλῃ καί σὲ σᾶς ἕνα δῶρο, ἐκτιμῶντας τὴν ἀντιρεία σας...

—Τὶ δῶρο θά μᾶς στείλῃ ; ρώτησαν ψηλά ἀπὸ τὰ τεῖχη οἱ ἀνδρῆλοι πολεμῶντες.

—Θά στείλῃ στήν πόλι σας τρεῖς ἀπ' τὶς ὀμορφότερες γυναῖκες τοῦ χαρμῆμοῦ σου, προφωμισμένες γιά τοὺς τρεῖς πιὸ γενναίους καί πιὸ δυνατοὺς ἀπὸ σᾶς. Τὶς δέχεστε ;

Ὁ πολιορκημένοι καττάχτησαν μιά στιγμή, κατὶ κοιθέντισσαν μεταξὺ τους καί τέλος φώναξαν :

—Ναί, τὶς δεχόμαστε.

—Ρίχτε, λοιπὸν, κάτω τὰ δίχτυα σας νά τὶς πάρτε...

Σὲ λίγο τρεῖς γυναῖκες, ὀμορφες σαν νεαῖδες, ντυμένες σὲ ματωξωτά, μπαινάνε στά δίχτυα τῶν πολιορκημένων κ' ἀνασφῆτησαν πάνω στά τεῖχη.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ Σαραζινοὶ ξεκοράστησαν ἄσπρη καί ξέγνοιαστοί.

Μά μεσ' στήν πόλι εἶχε χυθεῖ τῆς ἀνομίας τὸ δηλητήριο. Ἡ τρεῖς ὀμορφες γυναῖκες περνοῦσαν μέ τὰ λαγγυμένα τους λυγίσματα ἀνάμεσα στοὺς στεγνοὺς πολεμιστὰς, σκορπίζοντας στήν καρδιά τους τὶς τρεμοκίβες τῆς ἐπιθυμίας.

Ποῖο ἦσαν, λοιπὸν, οἱ τρεῖς πιὸ γενναῖοι πολεμῶντες, γιά τοὺς ἀποῖοντες προφωριζόντοσαν τὰ δῶρα αὐτὰ τοῦ Σαραζινοῦ ἀρχηγῶν ; Ὁ καλύτερος, βέβαια, φανταζόταν τὸν ἑαυτοῦ του ἄξιο νά χωρὶ τὶς ὀμορφαιές, πῶδες, ἀλλὰ περιμένε τὴν κατάλληλη στιγμή.

Τέλος, ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ δυνατοὺς πολεμιστὰς πλησίασε τὶς τρεῖς γυναῖκες.

—Ἡ πρώτη ἀντίκει σὲ μένα, εἶπε, κ' ἄρπαξε στήν ἀγκυρά σου τὴν ὀμορφότερη.

—Κί ἡ δεύτερη σὲ μένα ! εἶπε ἕνας ἄλλος.

—Κί ἡ τρίτη σὲ μένα ! φώναζε ἕνας τρίτος.

—Πῶς ; Γιατί ; πορευοῦνοῦσαν κρηφά μέ λύσσα ὁ ἄλλος πολεμῶντες καί σφῆσαν τὰ δόντια τους καί τὸ μαχαίρι τους μέσα στή χροῖστα τους.

Καί τὴν ἴδια νύχτα οἱ τρεῖς πολεμιστὰί, πῶς εἶχαν πάρει τὶς τρεῖς γυναῖκες, θρόδῆσαν σφαγμένοι μέσα στοὺς στεγνοὺς δρόμους τῆς πολιτείας.

Πρωὶ - πρωὶ τῆς ἄλλης μέρας διὰ τὴν παλιηραῖα σφαχτήσαν μέ τὰ μαχαίρια τους μπροστὰ στά πόδια τῶν γυναικῶν.

Τὸ σῆνματὶ τῆς ἀταξίας εἶχε δοθῆ πῶς. Κανένας δέν ἰσχύοιγε στὸν ἀνώτερό του κανένας δέν γνοιαζότανε γιά τίποτ' ἄλλο, παρὰ πῶς θά κατακτεθῇ τὴν καρδιά μιάς ἀπ' τὶς τρεῖς ἐκείνες ὀμορφες γυναῖκες.

Ἐπὶ, μιά νύχτα, ὅταν ὅλες ἡ φρονιές τοῦ κάστρου τοῦ ἀπαρτοῦ εἶχαν ἐξυθεῖ σιτοὺς δρόμους, οἱ Σαραζινοὶ ὄρμησαν μέσα στήν πόλι.

Ἦ σφαγὴ ἀρχισε τρομερῆ !... Ποῖαμ ἔτρεχε τὸ αἷμα !... Τελευταῖως ἀπῆκε μεσ' στήν πόλι ὁ ἀρχηγός τῶν Σαραζινοῦν, καθάλλην σὲ χρυσοχάλινο ἀσπρὸ ἀπὶ. Κί ἀφοῦ χαρῆθηκε τοὺς ἀνδρῆλους του, ξεκαθάλλισε, γονάτισε στή γῆ καί δεῖθηκε στὸ Θεὸ του :

—ὦ ! Ἀλλά, φώναζε, ἐσὺ, πῶς κάνεις τοὺς ἀπίστοιους νά φρεμισοῦνε δευλοὶ μπροστὰ στὰ τιμημένα ὄπλα μας, ἄς εἶνε δοξασιμένο τ' ἄνοιά σου !... Ἐσὺ, πῶς ριχνεις τὴν ἀφροσύνη καί τὴν διχόνοια μέσα στὶς πόδες τῶν ἀπίστων, ἄς εἶνε δοξασιμένο τ' ἄνοιά σου !... Ἐσὺ, πῶς μᾶς ἐδουλες τὶς γυναῖκες γιά νά λαβῶνοῦν τὴν καρδιά σου καί νά φοβῶνοῦν τὸ μισθὸ τῶν πιὸ γενναίων κ' ἀντιτοκταχτῶν ἐχθρῶν μας, ἄς εἶνε χίλιες φορές δοξασιμένο τ' ἄνοιά σου ! Ἀλλά, Ἀλλά, τὸ πιὸ ὀμορφῶ σου δημιουργήμα εἶν' ἡ γυναῖκα. Μά εἶνε συγχρόνως καί τὸ πιὸ φοβερό κ' ἐπιθυμητό δῶρο. Ἐχει μέσα του τὸ Θεὸ καί τὸ Διάβολο μαζί... Δόξα σὲ σένα, πῶς τὸ ἔλασες καί τιμήσε σήμερα τὰ ὄπλα μας κ' ἔδωκε νά πρῆξῃ μετὰ τὸ αἷμα τῶν ἀπίστων χριστιανῶν ! Δόξα σὲ σένα, δόξα σὲ ἄνοιά σου !...